

Arrest

nr. 139 712 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 8 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

De beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vermeldt dat verzoeker onder een inreisverbod staat, wat eveneens steun vindt in het administratief dossier. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Verzoeker kreeg op 7 februari 2014 een inreisverbod van drie jaar betekend. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, zodat deze beslissing derhalve definitief is geworden.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw -na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat -vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoeker voert een betoog waarin hij vooreerst aangeeft dat er op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging indiende nog geen inreisverbod voorlag. Verweerder dient zich voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden evenwel te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, zodat het gegeven dat nog geen inreisverbod voorlag op het moment dat de aanvraag werd ingediend niet impliceert dat dit gegeven door verweerder niet alsnog mee in rekening kan worden gebracht op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verder stelt verzoeker dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een “lege wetsbepaling” wordt indien verweerder wacht met het treffen van zijn beslissingen totdat een inreisverbod wordt uitgevaardigd. Deze kritiek kan niet zonder meer worden aangenomen, nu verzoeker geenszins aantoonde dat verweerder doelgericht het treffen van zijn beslissingen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afwacht tot na het moment dat een inreisverbod zou worden betekend. Daarenboven blijkt ook niet dat dergelijke handelswijze niet wetsconform zou zijn. Het louter indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verandert immers niets aan de vaststelling dat verzoeker op onwettige wijze in het land verblijft. Verweerder kan derhalve - ook al werd een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet - vaststellen dat verzoeker nog geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en op grond van deze vaststelling een inreisverbod uitvaardigen. Hoe dan ook, doet bovenstaand betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op heden wel degelijk onder een definitief inreisverbod staat, waardoor hem aldus, behoudens na de opheffing of opschorting ervan, geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Er anders over oordelen zou als gevolg hebben dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een “lege wetsbepaling” wordt. Verzoekers betoog is dan ook niet van aard dat het afbreuk kan doen aan voormelde uiteenzetting op grond waarvan werd vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep”.

1.4. Verzoeker richt op 24 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp

van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 februari 2015 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat de vraag om te worden gehoord niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie, zodat de argumentatie die de verzoekende partij in dit procedurestuk heeft opgenomen uit de debatten moet worden geweerd. De verzoekende partij stelt in dat geval haar argumentatie mondeling te zullen toelichten en betoogt dat het opleggen van een inreisverbod nadat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 had ingediend haar het voeren van de procedure op grond van dit wetsartikel onmogelijk maakt en dat dit louter te wijten is aan de handelwijze van de verwerende partij. Immers heeft zij voordat zij een aanvraag op grond van voorbedoeld artikel 9bis heeft ingediend reeds een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en indien de verwerende partij dit bevel had laten gepaard gaan met een inreisverbod had zij nog om de opheffing van dit verbod kunnen verzoeken alvorens een aanvraag op grond van artikel 9bis in te dienen, terwijl zij nu geconfronteerd wordt met voldongen feiten. In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de Raad om haar vraag om te worden gehoord te beschouwen als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod, en wel omdat de buitengewone omstandigheden die zij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis heeft aangevoerd tot nu toe nog niet werden beoordeeld. De verwerende partij stelt dat het inreisverbod van kracht was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze terecht werd genomen en verwijst voor het overige naar de beschikking”.

1.6. Verzoeker kan bezwaarlijk de houding van de verwerende partij in deze laken. Dat een inreisverbod werd uitgereikt, houdt verband met verzoekers eigen handelwijze. Verwerende partij kan niet verweten worden dat zij haar moment om een inreisverbod uit te vaardigen slecht zou kiezen of dat zij hieraan gevolgen verbindt voor een eerder ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Alleszins, verzoeker weerlegt niet de kernvaststelling waarop de beschikking steunt, namelijk dat hij onderhevig is aan een definitief inreisverbod van 7 februari 2014. Dat dit inreisverbod een definitief karakter heeft, houdt eveneens verband met verzoekers handelwijze, met name met zijn keuze om deze beslissing niet aan te vechten. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling in de beschikking dat het inreisverbod van 7 februari 2014 niet werd opgeheven of opgeschort. Door dit alles blijft de vaststelling overeind dat het gebrek aan belang moet worden vastgesteld bij onderhavig beroep omdat verwerende partij, zelfs in geval van vernietiging van de bestreden beslissing, niet anders kan dan vaststellen dat verzoeker niet in het Rijk mag verblijven, zodat hem geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat er geen vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod werd ingediend houdt ook verband met verzoekers handelwijze, met name met zijn keuze om dergelijke vraag niet in te dienen. De Raad ziet niet in hoe een vraag tot horen die gericht is aan de Raad kan worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke vraag dient op expliciete wijze te gebeuren en dient in principe te geschieden via een gemotiveerde aanvraag die moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van verzoeker in het buitenland. Alleszins is het de zaak van de verwerende partij om daarover uitspraak te doen. Zelfs als dit als een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod zou worden beschouwd door de verwerende partij, blijft nog steeds de vaststelling dat het inreisverbod op dit ogenblik nog steeds niet werd opgeheven of opgeschort, waardoor nog steeds de vaststelling blijft gelden dat verzoeker geen belang heeft bij de beslechting van zijn beroep.

1.7. De beschikking blijft derhalve overeind. Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA